

Nivernen. Dubia quoad licentiam celebrandi Missas in oratoriis publicis etc.—Rmus. D. Stephanus Antonius Lelong, episcopus Nivernen., quæ sequntur Sacrae Rituum Congregationi exposuit, opportunam declarationem seu resolutionem humillime expostulans, videlicet:

I. Potestne Episcopus jure ordinario concedere licentiam etiam plures Missas qualibet die celebrandi: 1.º, in capellis seu oratoriis publicis piarum Communitatum, etiam earum quæ clausuram non habent? 2.º, in capellis seu oratoriis piarum Communitatum, quæ licet non habeant ingressum in via publica, inserviunt tamen quotidianis exercitiis totius Communitatis? 3.º, in capellis seu oratoriis ad personas quidem privatas pertinentibus, sed quæ sunt publica vel semipublica in eo sensu quod habent ingressum in via publica vel prope viam publicam, ut semper cui libet volenti intrare permittatur?

II. Potestne Episcopus alia oratoria præter capellam seu principale oratorium erigere in piis Communitatibus, sive ob numerum sacerdotum ibi decentium ut ab omnibus Missa dici possit, sive in gratiam infirmorum, qui nequeunt adire capellam seu oratorium principale?

III. Potestne Episcopus jure proprio concedere facultatem asservandi SSimum. Sacramentum: 1.º, in Ecclesiis seu capellis publicis quæ tamen titulo parochiali non gaudent, et si utilitatibus Parœciæ inserviant? 2.º, in capellis piarum Communitatum publicis, id est, quarum porta pateat in via publica vel in area cum via publica communicante, et quæ habitantibus omnibus aperiuntur? 3.º, in capellis seu oratoriis interioribus piarum Communitatum, quando non habent capellam seu oratorium publicum in sensu exposito, ut evenit, ex. gr., in Seminariis?

IV. Potestne Episcopus jure proprio licentiam concedere uni Sacerdo-

ti secundam Missam diebus dominicis aut festivis de præcepto celebrandi: 1.º, in oratoriis seu capellis quæ a S. Sede vel vi Indulti ab ea concessi fuerunt approbata, quando propter distantiam a parochiali ecclesia ista secunda Missa proficere potest voto parochianorum, qui aliter Missam non audirent vel saltem difficillime? 2.º, in duabus ecclesiis in eadem parochia existentibus, quando pro utraque deservienda unicus adest sacerdos, et tamen non sine detimento religionis Missa in una tantum celebretur? 3.º, in eadem ecclesia quando aliter pars sat notabilis parochianorum Missam non audiret? 4.º, quando valde utilis est, sin autem necessaria ista secunda Missa, ut communicari a fidelibus cum majori facilitate et ædificatione frequentius possit?

Sacra itaque Rituum Congregatio, referente subscripto Secretario, hisce postulatis sic respondit:

Ad I. Episcopus utatur jure suo in omnibus casibus expositis.

Ad II. Si porro ex piarum Communitatum conditione necessaria sit erectio alterius oratorii, pro ejus erectione facultas erit a Sancta Sede obtinenda.

Ad III. Implorandum est Indulatum a Sancta Sede quoad omnia postulata.

Ad IV. Posito quod Episcopus jam facultatem obtinuerit a S. Sede concedere sacerdotibus suæ Diœcesis indultum bis in die festo sacrum litanidi, erit suæ prudentiæ hac speciali facultate in casu necessitatis pro populi bono uti, si vero ejusmodi facultate ipse non sit instructus, eam impetrare poterit. Atque ita respondit ac declaravit. Die 8 Martii 1879.

Ita reperitur in Actis et Regestis S. R. Congregationis, die 23 Januarii 1899.—D. PANICI, S. R. C. Secretarius. (Acta S. Sedis, t. 30, pág. 413.)

APÉNDICE TERCERO

(CORRESPONDIENTE AL NUM. 2459.)

Del procedimiento contra los solicitantes en la confesión.

Magnum scelus et abominatio pesima indubitanter provocatio ad res venereas in sacramento Pœnitentiæ a sacerdote facta, est; ideoque mirum non est si ecclesia, quæ omni sanctitate ministros suos prædictos vult, tanta severitate sollicitationem ad turpia in confessione detestetur et puniat.

Et revera hoc peccatum nefandum est contra sacramentum, de quo abutitur sacerdos; contra pœnitentes, quibus scandalum demoniacum præbet; contra justitiam, si sollicitans esset parochus vel similis; immo etiam contra ipsum sollicitantem et contra bonum commune, sicut dicit Alsina in suo opere *Theologiz Moralis*, capitulo 12, tract. XIII, nûm. 782, lib. 2.

Casus, qui denuntiationem juridicam hujus criminis petunt, et de quibus hic non agimus, sicut norma in hoc criminali processu procedendi, necnon pœnae, quibuscum hujus delicti puniuntur rei, aperte et adamassim in bulla Benedicti XIV *Sacramentum Pœnitentiæ*, const. Gregorii XV, quæ incipit *Universi*, confirmante, numerantur.

Sic enim, hoc judicium pœnale, quod semper summarium est, a denuntiatione sollicitati, qui a Papa Benedicto XIV in bulla citata innodatus est graviter obligatione personali sollicitantem Ordinario suo denunciandi, infra mensem a die, quo

advertisitur obligatio, sub pœna excommunicationis latæ sententiæ nemini reservatæ, ex const. *Apost. Sedis*, Pii IX, a qua omnis confessarius absolvere potest, facta denuntiatione, vel si serio promittat pœnitens, quam primum poterit, denuntiare, incipit. Hæc denuntiatione coram Episcopo, ejusve delegato cum interventu ecclesiastici viri, qui notarii partes teneat, fieri debet; omnesque juramentum de silentio servando emittere debent; et si occurrat casus ut confessarius aliusve sacerdos ab Episcopo deputetur ad denuntiationes recipiendas absque interventu notarii, quod solummodo extra urbem fieri potest, tunc juramento emissio de silentio servando, fideliterque munus suum adimplendo, denuntiationes recipit, et ad Episcopum caute ipsas statim transmittit, quin confecti actus exemplum aut aliquod vestigium sibi retineat. Sic S. C. Inquis., 20 Febr. 1867.

In dicto decreto S. C. Inq. non paucæ regulæ circa normam in hoc judiciali processu procedendi dantur, ut deducitur ex his verbis: «Ea est hujus Inquisitionis consuetudo, ut post unam alteramve denuntiationem rescribatur, quod denuntiatus observetur, ita... ut quam primum per novas denuntiationes res explorata erit, in judicium vocandus sit. Ad formale examen vocantur parochi, vel probantæ fidei, spectatæque virtutis viri,

præsertim ecclesiastici, qui cum jure de veritate dicenda et de secreto servando... examinentur. Hisce diligentibus peractis, reus in judicium adducitur... juramento dicendæ veritatis obstrictus respondere debet. Cavetur solertissime, ne denuntiantum nomina manifestentur et ne sacramentale sigillum quoquomodo violetur. Quando prospecta evaserit patrati criminis veritas, reo ad defensionem, prout jura exposcunt, admisso, deveniendum erit ad illi interdicendum in perpetuum ne confessiones excipiat. Eadem causæ... definitæ et executioni jam traditæ perpetuo silentio omnino premantur.

«Poenæ in sollicitantes sunt: perpetua inhabilitas ad Missam celebrandam et rite confessiones audiendas, privatio beneficiorum, dignitatum, officiorum; nec non perpetua ad illa inhabilitas post juridicam denuntiationem et condemnationem, sed diligenter adverte, omnes has poenas esse ferendæ sententiæ.» Ita declaravit S. C. Inq. 20 Febr. 1867.

Formulæ observandæ in hoc criminali judicio ab iis, qui nominatim delegantur ad denuntiationes recipendas absque interventu notarii, juxta normam positam in fine instructio- nis S. C. Inq. 20 Febr. 1867, jam citatae, sunt sequentes.

Die... mensis... anni...

Sponte personaliter comparuit coram me infrascripto sistente in... (loco ubi reperitur ad actum recipiendum) ad hunc actum tantum ab Illmo. et Rvmo. N..., specialiter delegato, prout ex ejusdem Ordinarii litteris mihi directis et datis sub die... (quo ipsi scriptæ fuerint litteræ) præsenti positioni alligandis N. N... (scribet nomen, cognomen, patrem, patriam, ætatem, conditionem et habitationem, personæ denuntiantis, et si hæc religiosa fuerit, exprimet etiam nomen quo ea vocabatur in sœculo. Deinde prosequitur) cui delato jure- mento veritatis dicendæ, quod præ-

stitut tactis SS. Dei Evangelii (quæ sua manu tangere faciat), exposuit prout infra videlicet.

(Hic persona denuntians vernaculo sermone declarare debet, se scire ostentam esse ab Ordinario loci facultatem recipiendi absque interventu notarii, quod ad suam conscientiam exonerandam expositura est, propterea quia justis de causis eidem Rvmo. Antistiti se sistere nequit, deinde narrare continuo debet, quæ ad sollicitationes ei factas attinent, seu verba fuerint, seu scripta, seu actus, accurate describendo locum, tempus, occasionem, vices et singula adjuncta, necnon utrum in actu confessionis, an prius vel post sacramentalem absolutionem ea evenerint. Nominare debet confessionalem sedem et ipsum confessarium sollicitantem, et quatenus hujus nomen et cognomen, aut ignoret, aut oblita fuerit, describet accurate illius personam, omnes distinctæ characteres notando, ita ut ille recognosci possit. Anmadvertat delegatus, non esse interrogandam personam denuntiantem utrum consensum ad actum turpem quocumque modo præstiterit vel recusaverit, cum ipsa ad suos defectus manifestandos non teneatur. Hisce scriptis, prout narrantur, delegatus quæ sequuntur, neque aliud præterea quidpiam requirit.)

Interrogata: An sciat vel dici audierit dictum N. N. (nominando personam) confessarium sollicitasse alias penitentes ad turpia? et quatenus, etc.—Respondit: (Notabit responsonem, et si hæc affirmativa fuerit, nomen et cognomen personarum sollicitatarum exquiret et causam scientiæ.)

Interrogata: De fama supradicti confessarii N. N. tam apud se quam apud alios? et quatenus, etc.—Respon- dit: (Responsionem exscribet.)

Interrogata: An odio vel amore præfata deposuerit et super inimicitia, aliquis generalibus? etc.; et qua-

tenus, etc.—Respondit: Recte (si ad propriam conscientiam exonerandam denuntiasse se dicet.) (Si a sollicitatione plus uno mense propter lapsum fuerit erit etiam interroganda.)

Interrogata: Cur tamdiu distulerit præfata denuntiare proprio Ordinario et conscientiam suam exonerare?— Respondit: (Notabit responsonem.)

(ACTUS CLAUDATUR HAC RATIONE)

Quibus habitis et acceptatis, etc., dimissus (vel dimissa) fuit juratus (vel jurata) de silentio servando ad novum tactum SS. Dei Evangeliorum (super Evangelium iterum jurabit): et in confirmatione præmissorum se subscripsit (et si scribere nesciat) et cum scribere nesciret, prout asseruit, fecit signum crucis (signum crucis calamo faciendum ab ea exiget). (Postquam denuntians se subscriperit, aut signum crucis fecerit, subscribet se delegatus hoc modo.) Acta sunt hæc per me N. N. ab Illmo. et Rvmo. Antistite N. N. ut supra specialiter delegatum.

Integrum deinde actum directe ad proprium Ordinarium delegantem transmittet, una cum instructione et litteris acceptis, nihil omnino apud se retinendo.

La precedente fórmula de interrogatorio debe usarse cuando la declaración se toma á la misma persona solicitada y denunciante. Pero como no es raro en este asunto que la denuncia se haga, no por la persona solicitada, sino por otra, ó que de la declaración de la denunciante se deduzca que ha habido otros casos de solicitud por parte del mismo confesor respecto de otras personas, la Sagrada Congregación de la Inquisición, queriendo dar á los Ordinarios la norma que debe seguirse y observarse en el examen de las personas en casos semejantes, publicó en 20 de Julio de 1890 la instrucción si-

guiente, que, literalmente copiada, dice así:

«Non raro ad hanc Congregationem S. Romanæ et Universalis Inquisitionis transmittuntur ab Ordinariis vel a Sacra Pénitentiaria denuntiationes contra confessarios sollicitantes pénitentes ad turpia, et sæpe accedit, ut in denuntiationibus ipsis inducantur aliæ pénitentes vel uti certo ad turpia sollicitatæ, vel tantum ex indicis inducta, quæ tamen de denuntiatione emittenda obligatione juxta sacros canones satis non fecerunt. Ne autem crimen tam infandum absque debitum animadversionibus maneat S. Congregatio ad tramitem Apostolicarum Constitutionum induit locorum Ordinariis, ut inductas pénitentes opportununo examini subjiciant, ut inde legales probations in processualibus talibus resultent.

» Verum experientia compertum est hujusmodi examina non ita scite seu legaliter assumi a judicibus delegatis, ita ut sæpius causas ipsas, alioquin graviores et in damnum ac scandalum fidelium vertentes, prosequi datum non sit.

» Quapropter ne in posterum ex enuntiatis defectibus in examinibus assumendis causæ contra sollicitantes infectæ remaneant, S. Suprema hæc Congregatio opportunum, immo necessarium censet locorum Ordinariis instructionem juxta decreta et ordinaciones alias editas exaratam transmittere, qui examina pénitentum per generalia rite et legaliter prosequi valent.

» Prænotandum quod nimia circumspectione utendum est in personis ad examen invitandis; etenim non semper opportunum erit eas ad publicum Cancelleriæ locum convenire, præser- tim si examini subjiciendæ sint vel pueræ (vel uxoratæ aut famulatui adictæ, tunc consultum erit eas), vel in sacrario, vel alio juxta prudentem Ordinarii seu judicis estimationem

caute convocare ad earum examen assumendum. Quod si examinandæ vel in monasteriis, aut nosocomiis seu in piis puellarum domibus existant, tunc magna cum diligentia et diversis diebus juxta circumstantias peculiares vocandæ erunt.

» Insuper animadvertant judices ad examina assumenda deputati, quod in eorum et Cancellari seu Notarii, qui semper ecclesiastici esse debent, præsentia examinanda exclusive compareat absque socia, absque teste, etenim omnia sub inviolabili secreto perfici necesse est.

» Tandem de actibus inde assumptis Ordinarii deben transmittere ad hanc S. Congregationem exemplar authenticum et cum suo originali collatum.

» Hisce generatim præmonitis subnectitur norma examinis conficiendi.

» Norma examinis per generalia assumendi.—Vigore Epistolæ S. Supremæ Congregationis datæ sub die... (vel vigore Decreti Illmi. et Rvni. Dñi. Archiepiscopi Ordinarii) vocata personaliter comparuit coram Illmo. ac Rvmo. Dño. N. N. sidente in Cancellario (vel in sacrario, aut in colloccatorio monialium seu piæ domus) in meique, etc.

» N. N. nubilis (vel uxorata) degens in hac civitate N., in parochia N., filia (vel uxor) N. N., etatis suæ..., conditionis civilis (aut agricolæ aut famulatui addicta) cui delato jumento veritatis dicendæ, quod præstitit tactis S. S. Dei Evangelii, fuit.

» Inter. An sciat vel imaginetur causam suæ vocationis et præsentis examinis?—Resp...

» Inter. A quot annis usa sit accedere ad sacramentum Pœnitentiae?—Resp...

» Inter. An semper apud unum eudemque confessarium sacramentum Pœnitentiae receperit, vel apud plures sacerdotes; insuper an in una eademque, vel in pluribus ecclesiis?—Resp...

» Inter. An a singulis quibus con-

fessa est sacerdotibus exceperit sanctas admonitiones et opportuna præcepta, quæ ipsam examinatam ædificarent, et a malo arcerent, et quatenus? etc.—Resp...

» Notandum. Si responsio fuerit affirmativa, id est, si dicat se bene semper fuisse directam, tunc interrogetur sequenti modo... «An sciat vel meminerit aliquando dixisse vel audivisse quod quidam confessarius non ita sancte et honeste sese gesserit erga poenitentes; quin murmuraciones, seu verba contemptibilia contra ipsum confessarium prolata fuerint; ex. gr., quod ipsa examinata ab uno vel pluribus poenitentibus, atque ab uno abhinc anno, vel a quatuor aut tribus mensibus similia audierit?»

» Notandum. Si post hanc interrogationem et animadversionem examinata negare pergit, claudatur actus consueta forma, quæ ad calcem hujus instructionis prostat. At si quidquam circa aliquem confessarium, juxta ea de quibus interrogatur, aperuerit, ulterius interrogabitur prout sequitur.

» Inter. Ut exponat nomen, cognomen, officium, ætatem confessarii, et locum seu sedem confessionis, an sit presbyter sæcularis vel regularis, et quatenus? etc.—Resp...

» Inter. Ut exponat seriatim, sincere et clare ea omnia, quæ in sacramentali confessione vel antea vel postea vel occasione confessionis audierit a confessario prædicto minus honesta; vel an ab eodem aliquid cum illa inhoneste actum fuerit nutibus, tactibus seu opere et quatenus? etc.—Resp...

» Notandum. Hoc loco judex solerter curabit, ut referantur iisdem verbis, quibus confessarius usus fuerit, sermones turpes, seductions, invitationa conveniendi in aliquem locum ad malum finem, aliaque omnia, quæ crimen sollicitationis constituant, adhibita vernacula lingua, in qua responsiones sedulo et juxta veritatem exarabuntur; animum addat exami-

natae, si animadvertisat, eam nimio timore aut verecundia a veritate patefacienda præpedire, eidem suadens omnia inviolabili secreto premenda esse. Denique exquireret tempus, a quo sollicitationes incœperint, quamdiu perduraverint, quoties repetitæ, quibus verbis et actibus malum finem redolentibus, expressa fuerint. Cavebit diligenter ab exquirendo consensu ipsius examinatæ in sollicitationem et a quacumque interrogatione, quæ desiderium prodat cognoscendi ejusdem peccata.

» Inter. An sciat, vel dici audierit prædictum confessarium alias poenitentes sollicitasse ad turpia, et quatenus eas nominet? (atque hic jubebit nomen, cognomen et saltem indicia clariora, quibus aliæ personæ sollicitatæ detegi possit).

» Notandum. Si forte inducantur aliæ personæ, sollicitatæ, erit ipsius judicis eas prudenter advocare et si-gillatim examinare juxta formam superius expositam.

» Inter. De fama prædicti confessarii tam apud se quam apud alios?—Resp...

» Inter. An prædicta deposuerit ex justitia et veritatis amore, vel potius ex aliquo inimicitiae vel odii affectu et quatenus? etc.—Resp.

» Quibus habitis et acceptatis dimissa fuit et jurata de silentio servando iterum tactis SS. Dei Evangelii, atque perfecto suo examine in confirmatione promissorum se subscripsit (si fuerit illiterata dicatur), et cum scribere nesciret, fecit signum Crucis.

(Subscriptio personæ examinatæ.)

» Acta sunt hæc per me N. N. Cancellerium vel Notarium ad hunc actum assumptum.» Hasta aquí Cadena. (Véase su Tratado teórico-práctico de Procedimientos eclesiásticos, edición 2.ª, tomo I, pág. 308.)

Ultimamente, en 6 de Agosto de 1897 dirigió la misma Sagrada Congregación á los señores Obispos otra

Instrucción, aclaratoria del núm. 10 de la Instrucción de 20 de Febrero de 1867, sobre las primeras diligencias que necesariamente deben practicarse... «circa denuntiatum et de nuntiantes, ita ut, iis neglectis, ad ultiora procedi nequeant.

» 1. Instructio S. Romanæ et Universalis Inquisitionis circa observantiam Apostolicæ Constitutionis *Sacramentum Pœnitentie*, num. 10, præcipit ut, antequam contra denuntiatum procedatur, perspectum exploratumque judici esse debeat, quod mulieres vel viri denuntiantes sint boni nominis, neque ad accusandum vel inimicitia vel alio humano affectu adducti fuerint.

» 2. Præceptum hujusmodi, uti omnia quæ ad hujus Supremi Tribunalis procedendi rationem spectant, strictissimi juris censendum est, ita ut, eo neglecto, ad ulteriora procedi nequeant.

» 3. Nec sufficit ut id utcumque, sed omnino necesse est, ut certa judiciali forma judici innotescat; quod propria dictione diligentias circa denuntiatum et denuntiantes peragere significari in foro S. Officii usus obtinuit.

» 4. Jamvero cum non semper nec ab omnibus vel tantum post longum tempus, cum, nempe, testimoniorum receptio difficultis et quandoque impossibilis est, Supremum hoc Tribunal id servari perspicerit, hanc ad rem Instructionem, pro Rmorum. Ordinariorum norma, edendam mandavit.

» 5. Ordinarius igitur toties quoties aliquando infando sollicitationis criminis denuntiationem acceperit, illico ad diligentias procedet.

» Ad quem finem, vel per se, vel per sacerdotem a se specialiter delegatum advocabit—separatim, scilicet, et qua decet circumspectione—duos testes, quantum fieri poterit, ex coetu eclesiastico, utcumque vero omni exceptione majores, qui bene noverint tum denuntiatum, tum omnes et singulos denuntiantes, eosque sub san-

ctitate juramenti de veritate dicenda et de secreto S. Officii servando, judicialiter interrogabit testimonium scripto referens, juxta insequentem formulam; utriusque vero testimonii atque una simul respectivæ denuntiationis authenticum exemplum directe tutaque via ad hanc Supremam Congregationem quamprimum transmittet.

»6. Dictum est: vel per se, vel per sacerdotem a se specialiter delegatum; nihil enim prohibet quominus, rationabili ex causa, pio alicui docto ac prudenti sacerdoti id muneris Ordinarius demandare valeat, specialiter ei in singulis casibus delegatione impertita, eique antea delato jurejurando de munere fideliter ob-eundo et de secreto S. Officii servando.

»7. Quod si inveniri nequeant duotantum testes qui noverint una simul denuntiatum et omnes et singulos denuntiantes, plures vocari debent. Tot, nempe, hoc in casu testes, ut supra vocandi erunt, quot oportebit, ut duplex quoad denuntiatum et unumquemque denuntiantem habeatur testimonium.

»8. Quoties autem juramentum de secreto servando et pro diversis casibus, de veritate dicenda, vel de munere fideliter obeundo deferendum sit, juramentum ipsum semper et ab omnibus, etiam sacerdotibus, tactis SS. Dei Evangelii et non aliter procedendum erit. In Ordinarii vero potestate erit siquidem pro rerum, locorum aut personarum adjunctis necessarium vel expediens indicaverit, excommunicationem ipso facto incurrandam et Rom. Pontif. speciali modo reservatam violatoribus comminari.

»9. Sequitur interrogationis formula...

»Die... mense... anno... Vocatus personaliter comparuit coram me infrascripto Episcopo... (notetur nomen diocesis). Delegatus autem dicat: co-

ram me infrascripto a. r. p. d. Episcopo... ad hunc actum tantum specialiter delegato) sistente in... notetur (locus ubi negotium geritur) N... N... (nomen, cognomen et qualitates testis conventi) qui, delato ei juramento veritatis dicendæ, quod præstitit tactis SS. Dei Evangelii, fuit per me

»1. Interrogatus: Utrum noverit sacerdotem N. N.? (nomen, cognomen et qualitates denuntiati).

»Respondit: (scribatur lingua qua utitur testis, ejus responsio).

»2. Interrogatus: Quænam sit hujusce sacerdotis vitæ ratio, quinam mores, quænam penes populum existimatio?

»Respondit:...

»3. Interrogatus: Utrum noverit viros, vel, ut plurimum, mulieres N. N... nomen, cognomen et qualitates uniuscujusque denuntiantis?

»Respondit:...

»4. Interrogatus: Quænam sit uniuscujusque eorum vitæ ratio, quinam mores, quænam penes populum existimatio?

»Respondit:...

»5. Interrogatus: Utrum eos censem fide dignos, vel contra mentendi, calumniandi in judicio et etiam pejerandi capaces eos existimet?

»Respondit:...

»6. Interrogatus: Utrum sciat, num forte inter eos et præfatum sacerdotem ulla unquam extiterit odii vel inimicitiarum causa?

»Respondit:... Tunc delato ei juramento de secreto S. Officii servando, quod præstitit ut supra, dimissus fuit, et antequam discederet, in confirmationem promissorum se subscriptis.

»Subscriptio autographa testis vel ejus signum crucis.

»Acta sunt hæc per me N... N... (nomen, cognomen et qualitates Episcopi vel ejus delegati qui testimonium recepit.)

»Datum Romæ, die 6 Augusti 1897.
L. M. CARD. PAROCHI.—(Acta S. Se-
dis, vol. 30, pág. 249.)

APÉNDICE CUARTO

(CORRESPONDIENTE AL NÚM. 2586.)

Sobre la excardinación e incardinación de los clérigos.

E. S. CONGREGATIONE CONCILII

DECRETUM DE EXCARDINATIONE ET INCARDINATIONE CLERICORUM, NECNON ETIAM DE EROUM PROMOTIONE AD ORDINES.

A primis Ecclesiæ sæculis plura sacra Concilia decreverunt, quod recentius confirmavit Tridentinum (capit. 8, sess. 23, *De reform.*), neminem nisi a proprio Episcopo posse ordinari.

Proprius autem alicujus Episcopus juxta ea quæ præfinivit in primis Bonifacius VIII (in Sexto Decret., cap. *Cum nullus, De tempore Ordin.*) «intelligitur in hoc casu Episcopus de cuius diœcesi est is, qui ad Ordines promoveri desiderat, oriundus, seu in cuius diœcesi beneficium obtinet ecclesiasticum, seu habet (licet alibi natus fuerit) domicilium in eadem.» Deinde cum consuetudo invaserit, ut Episcopi familiares suos, etiæ alienæ diœcessis, sacræ iniciarent, et sancta Tridentina Synodus (cap. 9, sess. 23, *De reform.*) id certis sub conditionibus probaverit, obtinuit, ut tribus prioribus titulis, originis, domicilio et beneficio, quibus jus fiebat Episcopis aliquem ad ordines promovendi, quartus quoque accenseretur, scilicet, familiaritatis. Cum autem

de hujusmodi titulis disceptaretur, Innocentius XII litt. incipientibus *Speculatoris*, datis die 4.º Novembris 1694, determinavit ac constituit, quo sensum et extensione iidem essent accipiendo ad eum effectum, ut quis proprius fieret alicujus Episcopi subditus, quo legitime Ordinari valeret. Quæ constitutio ut suprema lex deinde habita est, eaque duce omnes quæstiones diremptæ.

Verum nostris temporibus novæ contentioni frequens se præbuit occasio. Pluribus enim in locis usum receptum est ut clerici, qui a sua diœcesi digredi et in alia sibi sedem constituere desiderant, excardinationem, quam vocant, id est, plenam et perpetuam dimissionem a suo Ordinario peterent; eaque innixi in alia diœcesi incardinacionem seu adscriptionem implorarent: qua obtenta, eo ipso ut proprii novi Episcopi subditi ad ultiores ordines suscipiendos admittentur. Quæ agendi ratio, ubi caute prudenterque adhibita fuit, absque querelis processit, sed nonnullis in locis, ubi necessaria cautio defuit, controversis et abusibus viam sæpe numero patefecit. Quapropter Eminentissimi S. Congregationis Concilii Patres, rebus omnibus mature persensis, præsenti generali decreto hæc statuenda censuerunt:

1.º Excardinacionem fieri non li-